

Vršovice 4.4.2010

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milé děti, sešli jsme se dnes k bohoslužbě v neděli Vzkříšeí a já vás zdravím ujištěním, že milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého je se všemi vámi. Amen.

Píseň: 333A sl.1 Bůh nás všemohoucí

Introit: Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. 1K 15,20-22

Píseň: 347

Modlitba: Pane, dnes jsme plní radosti, protože dnes je Hod velikonoční, svátek plný naděje pro naše blízké, pro celý Tvůj lid a Tvé stvoření. Uvědomujeme si dobře zmatenost světa, ve kterém žijeme a trápí nás to, protože sami často pochybujeme a váháme nad tím, co má vlastně smysl, co je naším úkolem.

Ty přicházíš do našich pochybností, vstupuješ do nich životem Ježíše z Nazareta s jeho zvěstí o službě a odpuštění. A především se svědectvím, že hodnoty, které přinesl, mají budoucnost přes všechnu lidskou slabost a zlobu.

Dnes Ti za to všechno chceme poděkovat, chválit Tě a radovat se ze zvěsti o vzkříšení. Chceme Tě prosit, aby tu chválu a díky uslyšeli všichni, kteří přestali věřit, že Tvé stvoření má budoucnost. Z Tvé milosti. V Tvé náručí. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S324 Šly zrána ke hrobu

Čtení: Gn 2,7-15

Píseň: 314

Text: 1K 15,42-45

Haleluja. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Haleluja. Ž 118,24

Příběh, podobenství z knihy Genesis před námi otevírá otázku, k čemu tu vlastně jsme. Dostala se mi do ruky útlá knížečka od Mathiase Junga „Malý princ v nás“ o díle Antoina Saint Exuperyho. Jung cituje z Exuperyho

dopisu z r. 1943: „Dnes je v nebezpečí úcta k člověku, tato podmínka našeho vývoje. Rozpad moderního světa nás uvrhl do temnot. Problémy již spolu nesouvisejí a řešení si odporují. Pravda včerejška je mrtva, a ta zítřejší se musí teprve zrodit. Dnes nevidíme žádnou uznávanou syntézu a každý z nás má ve svých rukou jen kousíček pravdy. A zatímco se takto přeme o metody, vyvstává nebezpečí zapomnění toho, že jsme na cestě za společným cílem.“ Trpké konstatování uprostřed světové války. Kdyby se nás ale náhodou zmocnilo pokušení zhodnotit vše tak, že se člověk nějak pokazil odklonem od starých hodnot, že by řešením bylo se prostě obrátit a vrátit se, tak by bylo užitečné si přečíst pohled Gottholda Lessinga na svářící se teologické apologety v 18. století. Přirovnává je k obyvatelům zvláštního, ale útulného paláce, kteří mají různé plány domu, údajně všechny od prvního stavitele, jímž však nerozumějí a stále se přou, který z nich je ten pravý. V okamžiku, kdy strážé obyvatele probudili s výkřikem „Oheň!“, začnou všichni pobíhat a shánět své plány, aby mohli následně jeden druhého přesvědčovat o tom, kde by se nejspíše mělo hasit. A nehasí nikdo... Tento přes 200 let starý text nás velice důrazně vrací do reality lidského sebeepochopení a představy o tom, k čemu tu jsme vlastně na světě určeni.

Zdá se, že tedy člověk má tendenci ztrácet se sám sobě, že má následně tendenci ztrácet toho druhého. Je z tohoto labyrintu, ve kterém bloudíme, cesta ven?

Jeden z obrazů apoštola Pavla jsme měli před sebou při bohoslužbách na Velký pátek - obraz oběti smíření. Dnes se před námi otevře obraz jiný. Jeden z nejznámějších biblických příběhů nám vypráví, že Bůh stvořil člověka. Jsme na začátku. Všechno je před námi, otevírají se všechny vztahy. Bůh tvoří člověka. Bratr profesor Heller ve svém rozboru upozorňuje na význam slova „vytvořil“. Upozorňuje na to, že daný překlad úplně nevystihuje to, o čem vlastně biblický text mluví. Lépe to vystihuje obrat, že Bůh „zformoval“ člověka. Dal mu tvar. První, co nás napadne je, že to je samozřejmé, člověk dostal přece tělo. Ale Písmu jde o víc. U proroka Zacharjáše například čteme, že Hospodin zformoval ducha. A to už si uvědomujeme, že tu nejde pouze o to, že Hospodin kdysi zformoval tělesné schránky Adama a Evy, ale že formoval a stále formuje člověka. Lidství. Tím, že nám dává smysl, určení života. To, o čem mluví náš text je naprosto zřetelné - náš život je určen vztahem k Bohu. Protože to On nás zformoval a formuje, to On nám vdechl „dýchání“, život.

Co bylo a je oním smyslem, určením života? „A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. ... Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.“ Člověk dostal a dostává pověření – s jediným omezením – nejíst ze stromu poznání dobrého a zlého. Člověk na sebe nesmí brát úlohu rozhodování o určení svého života. Ono základní formování. Má se starat o to, co zasadil Hospodin. O stvoření, jeden o druhého.

Jestliže se rozhodne určit si život sám, jestliže překlopí svoje soustředění na sebe, ztratí sebe i všechno ostatní. Ztratí základní jistoty, které mu byly darovány. V okamžiku, kdy si pro sebe začneme nárokovat neohraničenost našich možností a práv, najednou zjistíme svoji ohraničenost, slabost, hřích. Místo zahrady v Edenu, kterou chrání Hospodin, jsou tu najednou města, kde člověk ve strachu staví hradby, aby se chránil a vymezil se vůči druhým, snaží se najít svoje určení a zajistit je a znovu a znovu tak dochází k tomu, že zjišťuje, že na to lidské síly nestačí.

To měl Pavel před očima, když promýšlel svoji adamovskou christologii, svoje přemýšlení o Kristu jako o novém Adamovi. Měl před očima zásadní otázku: „Může člověk znovu najít své určení? Může člověk znovu najít sám sebe? Můžeme znovu najít cestu, kterou pro nás Pán Bůh připravil?“ Nebo musíme zůstat uprostřed zmateného hledání naplněného konkurenčními plány a hašteření a nenávisti, jak o tom mluvili Exupery, Lessing a další a další?

Pavel hluboce věří, že tato možnost tu je, že skepse je omylem, dokonce hříchem. Je tu možnost skrze Ježíše Krista, který je oním Duchem oživujícím. Pavel v tomto obraze jde ještě dál. V Kristu vlastně můžeme zavřít dveře za vším, čemu jsme propadli. Za všemi těmi marnými ambicemi, za všemi mindráky, které nás ženu do nesmyslných projektů. On nám dal tuto možnost svojí smrtí. A v jeho vzkříšení je před námi nový začátek, založený na nových základech. Nebo, chcete-li, na staronových.

Znovu se před námi otevírá určení člověka, znovu slyšíme upozornění – „nemůžete to být vy sami, kdo budete rozhodovat o tom, co má budoucnost a co ne. Na to prostě lidský rozum nestačí.“ Naše budoucnost může existovat jen ve spojení s novým Adamem. S Kristem. Se Vzkříšeným.

To je Pavlovo svědectví Neděle vzkříšení. Zásadní svědectví o naději. A přece je potřeba ještě něco dodat. Toto spojení života s Kristem není pouhý citový vznět. Neděle vzkříšení nefunguje jako droga. Musíme si

znovu a znovu připomínat, kdo byl vzkříšen, jaký život se před námi v novém Adamovi otevírá. Co přináší ono obdělávání a střežení zahrady v Edenu, nabídka a zákony života v Božím království, které Ježíš z Nazareta zvěstoval a přinesl. Apoštol Pavel ve svých dopisech nekončí ujištěním o novém životě, ale začíná jím. Upozorňuje, odkud a s čí pomocí stavět.

Máme před sebou úkol. Nesnadný úkol naplnit určení, poslání, které jsme dostali od Hospodina. V tomto úkolu se máme orientovat podle Krista, Vzkříšeného, podle toho, co přinesl. Máme studovat život Ježíše z Nazareta, to, co přinesl, Boží království s jeho hodnotami. Máme se ptát a hledat, máme prosit o pomoc a děkovat.

A dnešní neděle je o tom, že takový život, který se před námi otevírá, má naději. A proto můžeme děkovat. Máme za co. Amen.

Píseň: 350

Vyznání vin: Pane Bože, stojíme tu před Tebou a ty dobře vidíš, jací jsme. Kolik je v nás strachu, kolik je v nás nedověry, jak snadno si malujeme různé výmluvy, proč Tě neposloucháme, proč si raději určujeme svoje pravidla místo Tvých. Tak tady stojíme dnes, kdy je pro nás připravena hostina Tvého Syna, dnes, kdy si připomínáme a díky Tvé milosti zpřítomňujeme Tvé základní dílo spasení pro nás. A ty také vidíš, jak stojíme o to, abys nám odpustil, abys nás pozval ke svému stolu. Děkujeme, že nás zveš a než přistoupíme, chceme před Tebe předložit vyznání všeho špatného, čeho jsme se dopustili vůči Tobě i vůči druhým. Nejsme lepší, než lidé kolem nás. Před Tebou, Bože, vyznáváme svůj hřích. Chceme-li takto vyznat, odpovězme: Vyznáváme.

A přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost tvého Syna, Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Je-li tomu tak, vyznejme: Věříme.

Chceme nyní odložit všechn hněv a výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Hospodin ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním. Ž 103,3n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní

obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 667

Eucharistická modlitba:

Otče,

jsme na cestě k tobě.

Děkujeme ti za tvou lásku, která dává našemu putování směr a smysl.

Nutíš nás cestou procházet propastmi,

i když se na to necítíme dost silní.

Dáváš nám jako oporu lidi, kteří jdou s námi

a posilují nás, když jsme slabí,

povzbuzují nás, když se nám zdá, že jsme v koncích.

Děkujeme ti za všechny, kdo byli na cestě před námi:

za Abraháma a Sáru,

za Miriam a Mojžíše,

za krále Davida a královnu Ester.

Především ti však děkujeme za toho,

který jde s námi naší cestou:

Ježíše Krista.

On osvětluje naši cestu.

Otevírá nám oči.

V Jeruzalémě nás posilnil svou svatou večeří,

abychom šli v jeho šlépějích.

V noci před svou smrtí

vzal Ježíš chléb a vzdal ti díky, Otče,

dával jej svým učedníkům se slovy:

Toto je pokrm na vaši cestu.

Veźměte a jezte.

Toto je moje tělo, které se za vás vydává.

Poté vzal kalich s vínem,

a znovu ti vzdal díky.

Dával jej učedníkům se slovy:

Toto je kalich mé krve,

nová a věčná smlouva.

Tato krev se prolévá za vás a za všechny lidi,

aby jim byly odpuštěny hříchy.

To číňte, abych byl přítomen mezi vámi.

Proto ti děkujeme, Otče,

za Ježíšova slova a jeho příklad.

On nás svým životem učí věřit v tebe

a v cestu života.

Svou smrtí nám ukázal naději, která zůstává,

i když je vše ztraceno.

Svým vzkříšením ukazuje tvou lásku,

která obnovuje všechny, kdo se cestou znavili a zestárli.

Otče,

sešli nám svého Ducha,

abychom měli na cestě světlo pro oči, sílu pro tělo,

a společenství pro poutníky,

a abychom se pod znamením chleba a vína nyní setkali

s Kristem, který je naše cesta, pravda a život.

Amen

Apoštolské vyznání: Pane Ježíši, chceme přijmout Tvé pozvání ke společnému stolu. Ke stolu, kde Ty jsi hostitelem. A chceme tak učinit společným vyznáním naší víry. V jednotě našich rodin, v jednotě tohoto sboru, v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech konfesí, generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308 Jezu Kriste, štědrý kněže
336 Slavné Kristovo vzkříšení

Pozvání: Bože, Duchu svatý, v srdcích nám potvrzuješ svědectví proroků i apoštolů, že jsou pravdivá. Vléváš nám odvahu uvěřit Kristově lásce, že on s námi je a zůstává po všechny dny, nezavrhne nás, ale zve k sobě, přijímá nás spolu s našimi bližními a tvoří z nás společenství svých učedníků, abychom se od něho naučili spolu žít v bratrské lásce. Prosíme, požehnej tento velikonoční hod, abychom tu okusili, že sám Kristus je naším hostitelem, radovali se z toho a přijali od něho novou sílu na cestu za ním. Amen.

A tak již usmíření s Kristem i bližními přistupujme v radosti ke stolu Páně.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

Neboj se. Já jsme první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.

Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehybnoucí, neposkrvněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Jděte v pokoji.

Píseň: 662

Přímluvná modlitba: Pane Bože, chceme Ti poděkovat - za to, že jsme směli být společně u Tvého stolu, že jsme si směli uvědomit sílu Tvého odpuštění a Tvé naděje. Uvědomit si, že navzdory všemu, navzdory tomu, že znovu a znovu musíme vyznávat, že neumíme žít, že nám dělá problémy si uvědomit, co je v životě podstatné a na čem se nedá stavět, Ty vstupuješ do života tohoto světa. A učíš nás podávat to zásadní svědectví, které

lidé tak potřebují slyšet. A tak Ti znovu chceme děkovat a chválit Tě, chceme Ti odevzdat jeden druhého i lidi kolem nás a poprosit Tě, abys nám nepřestával ukazovat určení našeho života, abys nám nepřestával připomínat příběh Ježíše z Nazareta, jeho nové lidství, které právě dnes nabízíš i nám.

Prosíme Tě za manželství. Za tento základní lidský vztah. Radujeme se z rodin, kde si manželé i děti rozumějí a prosíme za rodiny, kde jen těžko nachází cestu k sobě.

Prosíme Tě za staré lidi, kterým se v bolesti ztrácí smysl nového dne a my nevíme, jak jim pomoci, jak je povzbudit. Za ty Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za mladé lidi, za lidi hledající, kteří tento smysl života nemohou najít a sklouzávají do skepse a cynismu. Za ty Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za politiky, jejichž práci nevěříme a přitom si uvědomujeme, že je nesmírně nutná a vyžaduje sílu a vytrvalost, kterou můžeš dát pouze Ty. Za ty Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za situaci na Blízkém východě, v Afgánistánu, v Africe, ve které se nevyznáme a která nás trápí. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za Tvoji církev, která tak volá po poslušnosti Tvému Slovu a přitom sama selhává a je špatným svědkem o Tvé milosti a o Tvém soudu. Za ni Tě, Pane, prosíme.

Voláme k Tobě nyní každý svoje tiché prosby.

Vyslyš nás, prosíme, když se na Tebe obracíme spolu se všemi křesťany na celém světě:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Ať vaše radost, vaše dílo i vaše slova vypráví o vaší naději a jsou zaslíbením toho, co přichází od Boha.

Požehnání: Zpívejte Hospodinu novou píseň, vždyť před očima všech národů zjevil svou spravedlnost a nezapřel své milosrdenství.

Ať vás jeho milost, láska a pravda provázejí, kamkoli zamíří vaše kroky;

Boží pokoj ať prozáří vaše dny a vede vaše cesty. Amen

Píseň: 346 Buď Tobě sláva